

A Pécsi Ítéltábla a Dr. Székely Gábor Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Székely Gábor ügyvéd, címe) által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a dr. Rása Mirtill jogtanácsos által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen szerződési feltétel érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Kaposvári Törvényszék 2016. november 15. napján kelt 24.P.21.623/2016/7. számú ítélete ellen a felperes által 8. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 10.000 (tízezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget, valamint az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására - 48.000 (negyvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy az alperes pénzintézet, mint hitelező 2005. december 22-én 3.000.000 forint összegű svájci frank alapú kölcsönt nyújtott a felperes adósnak egy S típusú gépjármű megvásárlásához. A kölcsönszerződésben foglalt nyilatkozat szerint annak egyedi része kizárólag az ... számú Általános Szerződési Feltételekkel - illetve annak esetleges módosításával - együtt érvényes, amelynek a vételi jogos és az adásvételi szerződéssel együtt történő átvételét és megértését az adós a szerződés aláírásával is igazolja.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a kölcsönszerződés idézett feltétele tisztességtelen a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 209.§-ának (1) bekezdése és a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II.5.) Kormányrendelet (továbbiakban: Korm. rendelet) 1.§ (1) bekezdés j) pontja értelmében, ezért az 1959. évi Ptk. 209/A.§ (2) bekezdése alapján semmis, és nem jelent kötelezettséget a felperesre nézve. Állította továbbá, hogy az üzletszabályzatot nem tekinthette meg, és arról tájékoztatást nem kapott.

Az alperes elsődlegesen a per megszüntetését kérte arra hivatkozással, hogy a felperes keresete nem felel meg a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (továbbiakban: DH2 törvény) 37.§-ában írtaknak. Érdemi ellenkérelme ugyancsak a kereset

elutasítására irányult, mert a felperes az 1959. évi Ptk. 209.§ (1) bekezdése és a 236.§ (1) bekezdése szerinti egy éves megtámadási határidőt elmulasztotta, a sérelmezett szerződési rendelkezés pedig ténymegállapítást tartalmaz, annak tisztességtelensége nem vizsgálható, és a bizonyítási terhet nem fordítja meg.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a perköltség megfizetésére. Határozatának indokolása szerint a felperes fizetési kötelezettséggel nem járó szerződési feltétel érvénytelenségének megállapítását kérte, amely megállapítási kereset előterjesztésére a DH2 törvény korlátozó rendelkezése nem vonatkozik, így a per megszüntetésének nem volt helye. A kereset érdemével kapcsolatosan kifejtette, hogy a per tárgyává tett szerződési feltétel a szerződésbeli egyensúlyt nem bontja meg, mert az általános szerződési feltételek mindkét félre irányadók. Az esetleges bizonyítási kötelezettség egyébként sem a támadott feltétel következménye, hanem a felperes valótlan nyilatkozattétele esetén következik be, amikor az aláírt nyilatkozattól eltérő tényállást kell bizonyítania. Mindezek alapján úgy foglalt állást, hogy az általános szerződési feltétel alkalmazását rögzítő kikötés nem tisztességtelen, és miután a felperes a feltétel semmisségét kérte megállapítani, a megtámadási határidőnek jelentősége nem volt.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és keresetének teljesítését kérte. Fellebbezésében megismételte, hogy a kölcsönszerződés támadott rendelkezése általános szerződési feltételként vált a fogyasztói szerződés részévé, és azáltal, hogy deklarálja az általános szerződési feltételek megismerését, a kapcsolódó tájékoztatás megtörténtét, rendelkezéseinek elfogadását, a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg. Utalt az Európai Unió Bíróságának .../13. számú ügyben hozott ítéletére, mely szerint a bizonyítási teher megfordítása tisztességtelen szerződési feltétel, amelyet az Európai Közösség Tanácsa 93/13/EGK számú irányelve 6. cikk (1) bekezdése szerint mellőzni kell. Fellebbezésében is állította, hogy az alperes nem tette lehetővé az általános szerződési feltételek megismerését.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a felperes a kölcsönszerződés részévé vált általános szerződési feltételeket kifejezett nyilatkozatával elfogadta. Az általános szerződési feltételeket is tartalmazó üzletszabályzatot az ügyfélfogadásra nyitva álló helyiségeiben kifüggesztette, honlapján közzétette, és a kereskedésben is kihelyezte, így lehetővé tette, hogy a felperes annak tartalmát megismerje. Továbbra is fenntartotta azt az álláspontját, hogy a DH2 törvény 37.§-ából következően a pert meg kell szüntetni, mert a felperes a jogkövetkezményekre vonatkozóan határozott kérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást helyesen állapította meg, és a keresetet elutasító érdemi döntésével is egyetértett a másodfokú bíróság.

A felperes kizárólag olyan szerződési feltételt tett a per tárgyává, amely feltétel a szerződés alapján fennálló fizetési kötelezettség összecszerúségét közvetlenül nem érinti, a szerződésből történő kiesése, mint az érvénytelenség elsődleges jogkövetkezménye nem változtat a felek szerződés alapján történt teljesítéseinek megítélésén. A DH2 törvény 37.§-a az Alaptörvény 28. cikke szerinti értelmezés alapján nem zárja ki a részleges érvénytelenség megállapítását abban az esetben, ha az olyan természetű szerződési kikötésre vonatkozik, amely alapján a fogyasztót fizetési kötelezettség nem terheli. Ezekben a speciális esetekben a megállapítási keresetet nem kell elutasítani, és a bíróság sem követelhet az érvénytelenségre hivatkozó féltől elszámolást, még abban az esetben sem,

ha egyébként a kölcsönszerződés a DH2 törvény hatálya alá tartozik, és a DH2 törvény 37.§ (1) bekezdése és 39.§-a általános szabályként a fél számára az elszámolás kötelezettségét előírja. Ebből következően a per megszüntetésének nem volt helye.

A kölcsönszerződés sérelmezett rendelkezése szerint a szerződés aláírásával a felperes - fellebbezési hivatkozásával szemben - kizárólag az általános szerződési feltételek átvételét és azok megértését ismerte el. A fogyasztónak az a nyilatkozata, miszerint az alá nem írt általános szerződési feltételeket átvette, illetve megismerte, önmagában nem minősül szerződéses nyilatkozatnak, mert nem akaratnyilatkozat, hanem egyszerű tényállítás, illetve tudomáskijelentés. Ebből következően önmagában nem minősül szerződéses kikötésnek, így tisztességtelensége nem vizsgálható. Mindez azonban nem zárja ki, hogy a kölcsönszerződésből fakadó jogvita esetén a felperes vitassa az általa megtett nyilatkozat valóságnak megfelelőségét, és bizonyítsa, hogy az alperes az üzletszabályzat megismerhetőségét nem tette lehetővé.

A felperes fellebbezésében hivatkozott .../13. számú ügyben hozott ítélet a 2008. április 23. napján kelt 2008/48/EH Európai Parlament és Tanács Irányelv rendelkezéseit értelmezi. Az ítélet 31. pontja egyértelműen kimondja, hogy a szerződési feltétel tisztességtelensége a bizonyítási teher megfordulása miatt a perbelihez hasonló szabványzáradék esetén csak akkor állapítható meg, ha az a fogyasztó arra vonatkozó elismerését tartalmazza, hogy a hitelező maradéktalanul és megfelelő módon teljesítette a reá háruló szerződéskötést megelőző kötelezettségeket. A perbeli szerződéses rendelkezésnek azonban nem része a fogyasztó ilyen tartalmú nyilatkozata, ezért a felperes e fellebbezési hivatkozása is alaptalan volt.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 256/A.§ (6) bekezdése folytán alkalmazandó Pp.253.§ (2) bekezdés alapján - az indokok részbeni módosítása és kiegészítése mellett - helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperes a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes jogi képviselőjének munkadíját, amelyet a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdése alapján 10.000 forintban állapított meg. Kötelezte továbbá a felperest az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdésére tekintettel.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp.256/A.§ (1) bekezdés f) pontja és (3) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Pécs, 2017. március 28.

. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Dr. Vogyicska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró